

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

Σκυταλοδρομία φωνών

(ΣΥΜΠΛυστάτη ποιητική συλλογή)

Αθήνα 2026

Σκυταλοδρομία φωνών

Οι φωνές μαστίζονται
Όπως ο κομμένος μίτος
Τής Αριάδνης...
Συνεχίζουν το ποτάμι
Μηνυμάτων χαμένων προ πολλού,
Ερωτικών επιστολών ανεπίδοτων,
Ρευμάτων ανασχεμένων από ρουφήχτρες,
Κομμένες αλυσίδες,
Καμμένα δάση,. προδομένα ιδανικά,.
Φρούδες ελπίδες,
Μεγάλες προσδοκίες
Που καταρρίφθηκαν
Από μεταλλικά κοράκια...
Κοράλλια τού βυθού στα σύννεφα
Πρώην συγγενείς που ναυάγησαν
Ξένης βάρκας επιβαίνοντες...
Είναι τρομακτικό να ζεις
Χωρίς όνειρα
Και τα οράματα
Πολύτιμα
Εμπορεύματα.

Αιθέρες

Όταν κολυμπήσεις
Σε στρώματα αόρατα
Από βαμβάκι
Το μετάξι των ματιών σου
Βάφεται
Στο πλέον γαλαζοπράσινο πορφυρό
Ρυάκι
Μιας θάλασσας που δεν τελειώνει,
Τυλίγει το Σύμπαν
Απανωτά στρώματα
Χαράς
Ευδαιμονίας
Δημιουργικής
Κι ο Αγαθοδαΐμων μέσα σου
Χαμογελάει
Προσηνής,
Ευτυχής εις τους αιώνας
Τών αστέρων
Που έπεσαν προκειμένου
Να σμίξουν
Στο επόμενο βήμα
Ενός Ποιήματος
Εν εξελίξει
Και τα φιλιά χίλια καλά
Εξακοντίζουν εις τον αιθέρα
Πολύτιμα πετρώματα
Βίων επιγείων.
Ευλογημένες οι ψυχές

Που βρίσκουμε τής επιστροφής το δρόμο
Για την Ουράνια Εστία,
Την Ιθάκη τών πλέον ελεύθερων
Αρμονικών ιδεών μας...

Μεθόραμα Παν-όραμα

Ακτίνες κελαρύζουν
Μόλις αγγίζουν το θαλασσινό νερό
Λαμπυρίζουν...
Μετά γίνεται γιορτή,
Φουσκοθαλασσιά,
Ξεφαντώνουν άνεμοι
Κι η ψυχή τού Παν-ανθρώπου
Περπατάει στα ουράνια.
Οι αιθέρες κατοικούνται
Από μάτια έκπληκτα,
Από μαγεμένα αυτιά,
Από αισθήσεις σφαιρικές,
Σταγόνες από το Πρωταρχικό
Θείον Πυρ
Παλλευκόχρυσες...
Μακάριος ο θνητός
Που γεύεται μια στιγμή
Διαχρονικής
Ευωχίας,
Ευεξίας,
Ευωδίας
Ουρανού Παν-
Αστερωμένου.

Αρτεμισία Ταϋγέτου

Τα δέντρα δεν καίγονται κοντά στον ήλιο.

Φτάνει τα φύλλα να είναι πράσινα.

Αρτεμισία, από τη θεά Άρτεμη.

Πόλη τής Αλαγονίας

Στη βορειοδυτική πλευρά

Τού Ταϋγέτου

Πάνω από την Καλαμάτα.

Παραισθήσεις

Υπνοβάτες είμαστε όλοι μας.

Όλες οι δυνάμεις

Τού Σύμπαντος

Δεν γίνεται να μας αναστήσουν.

Δεν μπορούν.

Δεν γίνεται το Φώς σκοτάδι.

Ακόμη

Τών ματιών σου

Έρωτας λάμπει

Πέρα από τον

Θάνατο.

Εάν μπορούσα να σε φέρω κοντά μου,

Δεν θα ήξερα πώς

Εσένα

Με τού μυαλού συγγνωστή ελαφράδα να Σε

Αντιμετωπίσω.

Είναι τόσο βουτηγμένη

Στον Πόνο η καρδιά μου

Που καμιά κωμωδία

Να με διασκεδάσει

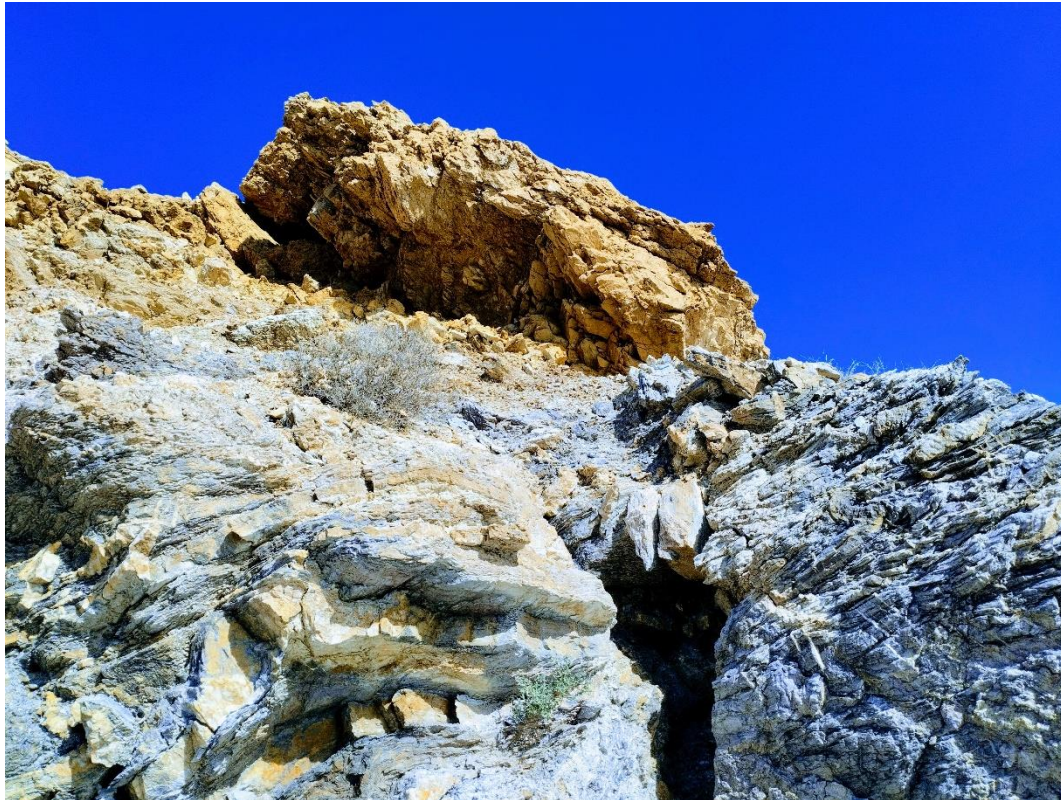
Δεν μπορεί,
Δεν δύναται
Το χαμόγελό σου πάλι να
Λάμψει...
Αψιθιά ανθίζει,
Αθάνατος φυτρώνει,
Αγαύης κάκτος θάλλει,
Βάλσαμο προσ-
Ωρινό...
Κι ο Όσιρις δεν ανά-
Στήθηκε ποτέ...
Ξανά
Εδώ
Και τώρα
Κουρνιαχτός οδύνης.

Ευφροσύνη καλόγνωμη

Με τα χρόνια πληθαίνουν οι
Ενοχές
Για όσα κάναμε
Για αυτά που δεν πράξαμε,
Για τις επιλογές αλλά και
Για την απραξία, την ολιγωρία, τη ραθυμία μας.
Δεν ξέρω αν είναι προτιμότερος
Ο σκνηρός η ο επισπεύδων.
Μπορεί αμφότεροι να δρουν καταστροφικά
Για το περιβάλλον...
Σοφή απόσταση χρειάζεται,
Οικονομία κινήσεων,
Λελογισμένη αγρανάπαυσις,
Μελέτη τών συνθηκών,
Έρευνα εμπειριών,
Καταβύθιση στη
Συλλογική Μνήμη.
Εάν μετά από όλα αυτά
Κάνεις λάθος
Ας συγχωρείς εαυτόν τε και
Αλλήλους
Η Τύχη και η Αναγκαιότητα
Κυβερνούν τις ζωές μας.
Αδράστεια Αδράνεια και
Νέμεσις. Αντιπεπονθός.
Άνθρωπος αλάθητος
Στη γη δεν περπάτησε.
Ας ελαχιστοποιούμε τις συμφορές.
Κακές και Καλές Ώρες πάντα θα υπάρχουν
Εκ περιτροπής
Αλληλοδιαδέχονται
Κι όταν μας επισκέπτονται
Να τις περιποιηθούμε
Επιβάλλεται
Να τις διαχειριστούμε
Χρειάζεται...
Όλα τα άλλα καπνός.
Τα σβήνει ο
Ανακυκλωτήρας Χρόνος.
Ευτυχώς.
Μια κακία μόνο μένει
Ως επίγευσις.
Για τους ταλαίπωρους,

Για τους βασανισμένους συνανθρώπους μας
Επιείκεια συνιστάται.
Δεν ήρθαμε εδώ για αψιμαχίες, για διαμάχες,
Αντεκδικήσεις ατέλειωτες.
Κάθε πόλεμος εμφύλιος είναι.
Σαν σπρώξεις έναν άνθρωπο στο γκρεμό
Γρήγορα θα αντιληφθείς
Τον ίδιο σου τον εαυτό να πέφτει
Στο κενό
Ματαίως εξοδευμένων αισθημάτων.

Desert deserto desertados

Βίωσα τη συναισθηματική έρημο λίγο πριν πάω στο στρατό.

Μετά ποτέ πια.

Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η μόνωση:

Είναι πάντα νωρίς εάν θελήσεις

Τους άλλους...

Κάτι πρέπει να θυσιάσεις.

Τα σκυλιά το ξέρουν καλά.

Και οι γάτες.

Όταν βρεις τον εαυτό σου

Η θλίψη δεν είναι πια εκεί.

Η χαρμολύπη, έστω.

Μήτε καν αυτή.

Το κενό.

Οι ψευδαισθήσεις έχουν πια φύγει.

Κι οι παραισθήσεις

Αχρείαστες...

Η έρημος ανθισμένη

Κι η γιαγιά Αγγελική

Καλλιεργεί

Λουλούδια

Στη θάλασσα...

Ήταν πολύ στενάχωρη η ζωή της

Αλλά ποτέ μοναχική.

Ούτε καν στον θάνατο.

Ίσως...

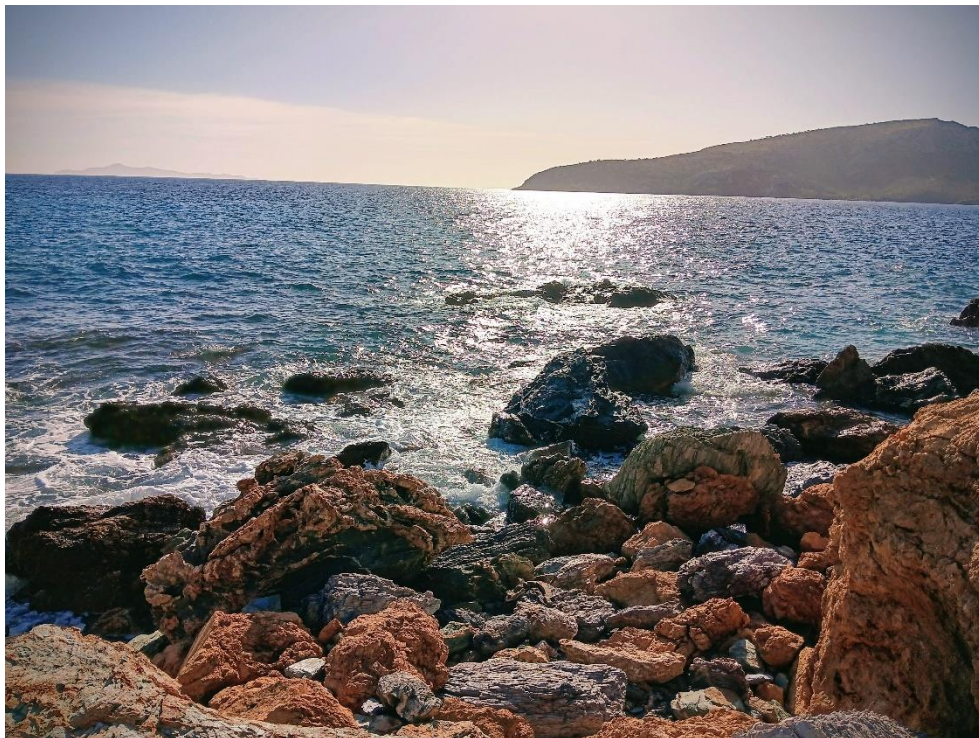
Αίθουσες αναμονής.

Μια ζωή σε αίθουσες αναμονής
Την υπομονή μου έθρεψα.
Μετά ήρθαν οι αίθουσες δεξιώσεων,
Τα γραφεία τελετών,
Η αγρανάπαυση
Και στο τέλος η γαλήνη,
Βασική προϋπόθεση
Ή συνέπεια τής
Λήθης.

*

Ο θάνατος είναι μόνο η αρχή
Για τις ψυχές που ποθούν
Την εξέλιξή τους
Στα ουράνια πεδία...
Αρμονία το ιδανικό τους
Δίψα για Αλήθεια
Πείνα για Φώς,
Μοναδική τροφή μου
Η αθανασία..
Εκεί που ο χορός,
Τών κυμάτων ο χορός
Ακάματος αναστεναγμός
Ελευθερίας
Ανασασμός
Άνευ πόνου...
Κι ο πόντος ανθίζει
Μύρα.
Τη Μοίρα,

Τού σκλάβου τη μοίρα
Πλέον ως μέλλον μου
Δεν αναγνωρίζω.
Μακάρι να πληθύνουμε
Τής Ισονομίας οι
Ρέκτες.
Τού Αγνώστου δέκτες
Τις υδρορροές πληρώνουμε...
Ρεύτες Ελπίδας,
Ράφτες αλληλεγγύης,
Ραστώνης αλιευτές,
Ραθυμίας θεραπευτές
Ραψωδίας ανιχνευτές...

Ελευθερία

Ο μόνος τρόπος να ζεις
Να αναπνέεις
Να σκέφτεσαι
Να περπατάς
Υψιπετής κάτω από τα αστέρια
Να μην κινδυνεύεις
Να κολλήσεις για πάντα στη λάσπη
Τής παχύρρευστης Υλο-
Εν-
Εργείας...
Ενεός παραμένει ο/η/το Έν-
α...
Ενάλιος
Εν-αλίσκω
Αναλίσκω
Τον βραχύβιο χρόνο στη
Γη
Με την πλησμονή τής
Αθανασίας
Μέσα από την προσκαιρότητα
Κάθε μη νοητικής κατα-
σκευής.
Ναός τής Σκέψης,
Προπύργιο Στέψης
Τού Αρχιτέκτονα μέσα μας
Τού Ανώτερου εαυτού
Τής Εγώ Ειμί Παρουσίας...
Θείος σπινθήρ
Ενιαυτούς διατρέχει.

Υπερτάτη αντί-οίησις

Ο Πελεκάνος με τα επτά παιδιά του
Επτά στόματα
Επτά θαύματα
Επτά τσάκρα
Με το αίμα τής ψυχής του θρέφει
Αγαθότητος ένεκα
Ένα αποκατασταθή
Η θεία τάξις εντός του
Προκειμένου να ακτινοβολήσει παντού.
Έξωθεν ουδείς ψόγος ουδείς σπαραγμός
Ουδεμία ωφέλεια.
Για το κοινό Καλό τε και Αγαθό
Παλεύουμε όλα τα όντα
Ποθώντας διακαώς να αγαπηθούν
Επιθυμώντας σφοδρώς την. Επί-
Στροφή εις το Έν-α,
Στο ά-Παν, στο Ταυτόν
Ρόδον επί Σταυρού
Ματωμένο
Από τη θυσία
Κάθε εγώ
Υπέρ ημών τε και υμών.
Η μέγιστη πράξη ηρωισμού
Η παμμεγίστη κατάφασις
Εις την σμικρότητα
Τού α-
Τόμου
Παραδοχή, αποδοχή, συμφιλίωση,

Αλληλεγγύη.

Αλχημεία λευκοχρυσοφόρος...

Τύχη και Αδράστεια

Αναγκαιότης το παίγνιον.
Τυχαιό φαίνεται το σχέδιο
Στο υφαντό
Τού Κόσμου.
Τραβάς μια κλωστή
Κι αντί να ξηλώνεται
Συνυφαίνεται
Δημιουργικά.
Από τους διατιθέμενους ρόλους
Μένουν στα αζήτητα
Οι πολύ κακοί,
Οι πλέον δύσκολοι
Φαινομενικώς.
Όμως από το φαίνεσθαι μέχρι
Το Είναι
Μακρύς ο δρόμος:
Διαρκεί όσο ένας
Μεγάλος Ενιαυτός.
Θέατρον η ζωή
Παίγνιον
Μακροσκοπικώς...
Κερδίζει αυτός/αυτή/αυτό
Που δεν νοιάζεται για το από-
Τέλεσμα...

Υστερόγραφον αείγραφον...

Ό,τι γίνεται μια φορά

Συνεχίζεται για πάντα...

Ευχολόγιον:

Άδωνις Άδης Αδωνάϊ Αντώνιος Αντώνης
Πλούτος Πλούτων όλους... Αχέρων.

Αχιλλεύς, Διονυσαλέξανδρος...

Αρχή σοφίας ονομάτων επί-Σκεψις.

Ωρομάσδης Αχουραμάσδα.

Αχούρι αρχοντικό... Ετυμολογία.

Έτυμον: το αληθινό.

Το πρωτογενώς κατερχόμενον...

Απολήξεις Φωτός είμεθα

Με την ελαφράδα μιάς ακτίνας

Που υπερίπτται τής θάλασσας,

Τη σύγκρουση αποφεύγοντας,

Τού βυθού ερωμένη.

Βένθεα αλός... Αλς μαρμαρεί...

Ωρος, το αρσενικό τής Ωρας.

Horos...Haros... Χάρος, χαρά ασύλληπτη,

Έρωτας δίχως σκοτάδια.

Αιώνια Ανατολή.

Κάποτε θα σας φανούν οι σημερινές δυσκολίες

Ευλογίες ασύλληπτες

Από την απλή ανθρώπινη Λογική.

Και τών μηχανών επίσης...

Οργασμός κοσμικός,

Ευωδία συμπάντων

Ευδία συμβάντων

Υπερδιαστασιακών.

Ύστερα θα είναι όλα σημαντικά

Στη διαχρονία τους.

Υπέρβασης πολυφωνία.

Το χορωδιακό κομμάτι

Επαναλαμβάνεται εσαεί

Ως καθησυχαστικό,

Νανούρισμα

Εμφατικόν,

Επιφατικόν

Αυτόσημον.

Αυτόματος ανασασμός

Μακροζωίας ένεκα,

Αναδασμός ουσίας.

Ουσιαστικά τοπωνύμια

Επιφωνήματα
Ονόματα,
Διάσημα
Αναμασήματα,
Αναγελασμός συμπτάντων
Κόσμων *αναστερωμένων...*
Αυτή η αποκοτιά
Σε ανασαιμιά
Θα μας βγάλει
Εαρινή
Εωθινή
Εσπέρα
Απυρόβλητος...
Αμύνης ανάγκης καμία
Για τις ψυχές που δεν ξεχνούν
Την προσευχή τους.
Με προσοχή προσερχόμεθα
Στον ουράνιο ναό
Τής Τού Θεού Σοφίας,
Αφ' ής κατερχόμεθα,
Ακτίνες ιλαρές,
Εκπεπληγμένες
Εμπεπλησμένες
Ωρίμου γέλωτος
Κραδασμικού.
Υλοενεργειακές απολήξεις
Τής Πρωταρχικής Αιτίας
Στροβιλιζόμεθα...
Ελικοειδώς εις την Πρωταρχική
Εστία
Επανερχόμεθα διαρκώς.
Αυτή η κλίμαξ
Κυκλοτερώς
Ανελίσσεται
ΑναλISCOμένη,
Μηδέποτε καιομένη...
Βάτος ευρέως διαδεδομένη,
Υπερεπάρκεια ευλογημένη.
Κάποτε θα σας φανούν
Οι σημερινές ταλαιπωρίες σας
Ευλογημένες.
Με τις Ώρες τις Καλές
Αυγινήν πολυπόθητην
Εύχομαι από καρδιάς.

Αντιπροσωπευτικό ποίημά μου (στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα)

Απόσταγμα ζωής

Σε κάμαρες δυσήλιες αυτοπυρπολήθηκα
Και πριν να φέξει η Χαραυγή
Στολήν Αυγερινού εντύθηκα
Κι εχάθηκα μες τη βροχή...

Χωρίς τον Έρωτα θα ήμασταν τυφλοί
Χωρίς τον Θάνατο αλαζόνες.

Αναπαύομαι στις λέξεις
όπως οι φακίρηδες στα καρφιά.
Το σώμα είναι ένας κώδικας,
Η γλώσσα ένας άλλος.
Αναζητώ για όλα τα όντα τον δρόμο
Όπου σώμα και ποίηση γίνονται Ένα.

=====

Essence de vie

Je me suis immolé dans des chambres obscures
Et avant que les premières lueurs de l'aube apparaissent,
Je me suis revêtu de la robe de l'Etoile du Matin

Et je me suis perdu dans la pluie...

Sans l'Eros, nous serions aveugles

Sans la Mort, arrogants.

Je me détends sur les mots
comme les fakirs sur les clous.

Le corps est un code,

Le langage en est un autre.

Je recherche pour tous les êtres le chemin

Où corps et poésie ne font plus qu'Un.

Essence of life

I set myself on fire in sunless chambers

And before the Dawn broke

I donned the robe of the Morning Star

And I was lost in the rain...

Without Love we would be blind

Without Death arrogant.

I repose on words

like fakirs on nails.

The body is one code,

Language is another.

I seek for all beings the path
Where body and poetry become One.

Τα ελάχιστα:

...ταπεινά άνθη της γης, αποζημίωση για τις αβλεψίες μας...

*

Τα αποδημητικά μαρμαρώσανε στο κρυστάλλινο πέλαγος και ο Χρόνος /
Horus / Ωρος ακυρώθηκε.

Λουλούδια ευωδιαστά για την καλοτάξιδη ψυχή του Κώστα Θ. Ριζάκη

Ήταν, είναι αυθεντικός
Όπως όλοι οι πονεμένοι.
Συνέπασχε με το Άπαν ως
Συνδημιουργός.
Φιλικός με τους φίλους,
Απών για τους ενοχλητικούς.
Φιλοπεριέργος χωρίς νοσηρά περιέργεια,
Θρηνούσε το πεδίο τής ζωής,
Απέχον πόρρω τής μυθικής
Αλλά πανταχού παρούσας στην ποίησή του
Παραδείσου αναμνήσεως.
Η ενθύμησις ήταν το μυστικό του
Και το παρέδωσε σε λίγους και εκλεκτούς
Λίγο πριν αναχωρήσει για φωτεινότερες
Οάσεις, για ακριβότερες πτυχώσεις
Μακριά από τής πραγματικότητας
Υγρά σινδόνια.
Τού βίου βάλτος
Δεν άντεξε τον μίσχο
Αυτού τού νούφαρου.
Βάρος επαχθές η νύχτα
Όταν η μέρα δεν την εξαργυρώνει.
Κώστα Ριζάκη, εξημέρωσες τα θηρία
Με τη μουσική σου ευωχία
Και δεν σε εφάγανε.
Απομένουν τώρα εκστατικά
Να οσμίζονται την ευωδία
Τής ψυχής σου. Καλοτάξιδη να είναι
Στα ουράνια αιθέρια πεδία
Ένθα ενδιατρίβουν
Οι αληθινοί ποιητές,
Ευάγγελοι της Αναγέννησης
Που γλυκοχαράζει
Πάνω από το λευκόχρυσο βουνό
Με τα αστέρια...
Ευγενής Ανέσπερος Ανατολή
Φωτός Ακτίστου.
Σε πόνεσα γιατί κατάλαβα
Την κραυγή σου: νόημα
Ανείπωτο.
Μου λείπουν ήδη οι τηλεφωνικές συνδιαλέξεις μας. Εν καιρώ θα τα
ξαναπούμε...

Εξεθισμένος:

Τώρα μπορώ πια να κοιμάμαι ήσυχος τα βράδια.

Δεν έχω πλέον ποίημα να γεννήσω.

Ελευθερία.

Ερεθισμένος ερεθισμοί ερεθίσματα

Εγκαύματα εγκατάστασης

Εξεθισμένος...

Αυτή η γλώσσα δεν θα τελειώσει ποτέ.

Θάλασσα.

Στα ρηχά κολύμπησα μόνον ως μωρό.

Ευτυχώς τελείωσε η περίοδος εκείνη.

Ποτέ πια...

Ολιστικό ποίημα:

Όταν κοιτάξεις πίσω στο χρόνο
Και τα λάθη σωστά ήτανε.
Ειδικά τα λάθη.

Θα φύγω με έναν αναστεναγμό
Ανακούφισης.
Πήγε για να πεθάνει, θα πουν οι άλλοι
Που δεν ξέρουν πόσο γλυκόπικρη
Ήταν ετούτη η ζωή...

Επτάσπαθη Μήτηρ Θεού

Μαρία Μαγδαληνή μετανοούσα
Η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή
Κασσιανή
Κασσάνδρα αντινοούσα
Βούδας φωτισμένος
Επτά σπαθιά επτά τσάκρα
Επτά τροχοί επτά κόμπρες
Επτά στόματα ανοικτά πάνω από
Το στέμμα τής κεφαλής,
Τα γοργόνας κορμιά τους επτά
Περιπλέκονται στην σπονδυλική στήλη
Τις διχάλες,
Δεκατρείς έλικες:
Δώδεκα βιοχημικές,
Μία ηλεκτρομαγνητική,
Ενεργειακή η πηγή των φαινομένων...
Ζωοδόχος, ζείδωρος, ζηεύς σωτήρ.

Αποφθέγματα

Το ψυχρόν πυρ
Τών μυστηρίων
Υετός ευψυχίας.

*

Αγαπώ και τις πέτρες,
Τα κύματα τα θηριώδη,
Τους αγρίους ανέμους
Δεν φοβούμαι...

*

Κάποια στιγμή θα γίνουν όλα Φώς.
Κβαντικό ρόλοι η μάζα
Θα εξ-α-ϋλωθεί.

*

Καθήκον τού καλού μαθητή:
Παραμένουμε εσασεί
Δόκιμοι όσο είμαστε στην
Ύλη. Ουδέν γνωρίζουμε.
Μηδέν κατέχουμε.
Εις το Σκότος κατερχόμεθα
Φωτεινοί εκ γενετής.

*

Χωρίς μαθητεία

Η ζωή δεν

Αντέχεται.

*

Τον ναό τής ΣΚΕΨΗΣ χτίζουμε καθημερινά

Κι αυτό είναι το μόνο που μπορούμε

Να κάνουμε για την

Πανανθρώπινη Ψυχή μας.

Τότε και μόνον τότε

Θάνατος ουκ έστιν έτι.

*

Λευκωσία μου πολυαγαπημένη, Κύπρος

γλυκοφίλητη, Κύπριες/Κύπριοι Αδέλφια μας,

μοιραζόμαστε αυτή την υπέροχη ελληνική

γλώσσα από την εποχή του Ομήρου με τα

πολλά νι(όνια): όντα, ωόν, ών, Ίων...

*

«Το σώμα τρώει τα σκουπίδια του»

Και όχι μόνον.

Ό,τι δεν ψήνεται στον

Ήλιο

Σκουληκιάζει,

Άμλετ

Πεθαίνουμε πολύ πριν την ταφή
Ή την αποτέφρωση.
Αγαπάμε το σαρκίο μας;
Κι εάν όχι, πώς;
Μήπως σκουληκιών ολομέλεια
Να συγκαλέσουμε;

*

«Στην παραβολική γεωμετρία
Οι παράλληλοι κόσμοι τέμνονται στο ά-
Πειρον...».
Κανείς ιδιώτης
Ουδείς απομονωμένος.
Συστήματα αλληλεπιδρώντα,
Ηλεκτρομαγνητική επαγωγή,
Πηνία αγνώστων ενεργειών
Είμαστε όλοι μας,
Χορδές μιας αόρατης λύρας,
Θεοκρουσμένης.

*

Αντιπεπονθός:

Η Ανθρωπότητα τρώει τα σωθικά της
Από μόνη της.
Οι εχθροί περιττεύουν.
Επικρατεί Φώς
Στα ουράνια πεδία.

Άλλοτε βρέχει σκοτάδι,
Κάρβουνο στο τζάκι
Τής Εστίας.
Συμπαντικά σχήματα
Μας τροφοδοτούν
Με συλλογισμούς
Για συλλογικές οάσεις.
Οραματιζόμεθα το Άπειρον
Εντός ενός κόκκου άμμου
Το κρύσταλλον τής ψυχής
Λούζεται με αγάπη
Στο Πνεύμα να επιστρέψουμε
Το Άγιον!!!

Κόλασις

Βρυγμός οδόντων

Τριγμοί ψυχής

Κάποτε δεν θα απομείνει αμαξοστοιχία

Μήτε για τη Δύση

Μήτε καν για το Σινικόν Τείχος...

Μόνον μία καλπάζουσα πυρκαγιά

Θα απομείνει

Σε σύμπαντα που δεν έχουν κτιστεί ακόμη,

Σε άστρα που δεν έχουν γεννηθεί... Ούτε καν

Ούτε καν άνθρωπος θα κοιμηθεί

Τών μακάρων τον ύπνο

Και θα στάζουμε αίφνης

Στιγμές σαρκός πυρπολημένης,

Επιθυμίας απονενοημένης,

Πόθου αιμοσταγούς.

Ποτέ φόνος απάλυνε

Πόνον εαυτού...

Μέχρι να γίνουν όλα Νους

Η λάσπη θα αγκυλώνει.

Ευλαβικά

Ένα μωρουδίστικο καλτσάκι,
Πεσμένο φτερό κοτσυφιού...
Ξαναγουρίζουν την ψυχή μου στο Παρίσι
Να γεννηθώ εκεί για τη στερνή φορά,
Να κλάψω, να γελάσω, να διδαχθώ,
Να διδάξω, μα πάνω απ' όλα να προσευχηθώ
Στον Πρωταρχικό Δημιουργό παντός Φάους/Φωτός.
Σοφία Αγία τού Θεού, Εσένα επικαλούμαι,
Σις τρίδυμες κόρες σου προστρέχω:
Πίστη, Αγάπη, Ελπίδα...
Ξαναγουρίζουμε στον Πρωταρχικό Νου/Νόα.
Χορτάσαμε από λάσπη,
Έφραξε το στοματάκι μας το φρικτό.
Μπουκώσαμε Υλοενέργεια
Και μάς έπεσε βαριά, δύσπεπτη.
Απομένει πια να ελαφρύνουμε,
Να καταταχθούμε ξανά στις τάξεις
Τών επίγειων αγγέλων...

*

Τύχη Αδράστεια:

Αναγκαιότης το παίγνιον.
Τυχαιο φαίνεται το σχέδιο
Στο υφαντό
Τού Κόσμου.
Τραβάς μια κλωστή

Κι αντί να ξηλώνεται
Συνυφαίνεται
Δημιουργικά.
Από τους διατιθέμενους ρόλους
Μένουν στα αζήτητα
Οι πολύ κακοί,
Οι πλέον δύσκολοι
Φαινομενικώς.
Όμως από το φαίνεσθαι μέχρι
Το Είναι
Μακρύς ο δρόμος:
Διαρκεί όσο ένας
Μεγάλος Ενιαυτός.
Θέατρον η ζωή
Παίγνιον
Μακροσκοπικώς...
Κερδίζει αυτός/αυτή/αυτό
Που δεν νοιάζεται για το από-
Τέλεσμα...

*

Ακόμα και το παράλογο
Θέλει τη λογική του.
Μέσα στα πλαίσια ανθούν
Καλλιεργημένα άνθη.
Ανάμεσα στις οδούς ταχείας κυκλοφορίας φυτρώνουν αγριόχορτα.
Παράσιτα λένε τους πανάρχαιους αείλανθους,
Όμως η άγρια αγκινάρα
Το συκώτι των Προμηθέων

Αναγεννά.

Προμηθε(Ε)ίς είμαστε όλοι/όλες μας,

Όλα τα όντα που προσεύχονται ενεργά

Για την ευημερία ολάκερης

Τής οικουμένης.

Όλοι/όλες/όλα αδέλφια είμαστε

Στα μάτια Τού Δημιουργού,

Περιδεείς ζητιάνοι,

Επαίτες πάμπτωχοι,

Πρόσφυγες μακριά από την

Ουρανία Ιθάκη μας:

Εδέντια πολυαγαπημένη...

Ξαναγουρίζουμε βέβαια εκεί

Στα βαθύτερα όνειρά μας,

Όταν θέλουμε να ανακτήσουμε δυνάμεις,

Μακριά από την τύρβη

Τής Αγίας Καθημερινότητας

Που μάς καταξιώνει

Σε αυτόν τον ανελέητο

Ακήρυχτο πόλεμο

Τής Επιβίωσης

Μακράν πολύ

Από την Ζωοδόχο Πηγή

Τών Πάντων

Που αναβλύζει μέσα μας.

*

"Σιγανά πατώ στη γη...":

Η Φύση σαν τον Χριστό ανασταίνεται κάθε χρόνο

απαραιτήτως..απαρεγκλίτως... ανυπερθέτως.

Επιτάφιος θρήνος:

Θα ήθελα αυτό το κουφάρι που ξεζουμίζουν

Οι ορδές βαιστικών οδηγών

Να είναι απλώς μια μαύρη σακούλα,

Πάνινη κατά προτίμησιν...

Θρηνώ για όλα τα ζωντανά ουρανού, γης, θαλάσσης...

Ακόμα και τα φυτά προσέχω μην πατώ.

Όσο για τα λουλούδια, καλλιεργήστε, αλλά

Μην τα κόβετε...

Οι πέτρες μαρτυρούν το πέρασμά μας,

Άλλοτε ευλογώντας, συνήθως

Κατηγορώντας την τόση

Ασπλαχνία μας.

Ο βαθμός του μαθητή

Παραμένουμε εσαεί μαθητές όσο περπατάμε σιγαλά πάνω στη γη. Οι ταπεινότεροι όλων αναζητούμε την Γνώσιν, αλλά μόνον η Πληροφορία μάς είναι προσιτή. Ακόμα κι εάν διαβάσουμε όλες τις βιβλιοθήκες τού κόσμου, θα παραμένουμε το ίδιο αδαείς όπως τώρα. Αυτή η επίγνωση οδηγεί στην ταπεινοφροσύνη, στην εργατικότητα, στην ανεκτικότητα, στη συμπερίληψη, στην αλληλεγγύη, στην ευ-Γνωμοσύνη για το ανεκτίμητο δώρο τής ζωής και τής Υγείας.

Ερευνούμε την α-Λήθεια κατερχόμενοι εις το βάθος τής συνειδήσεως προκειμένου να αφουγκραστούμε τον Παγκόσμιον Ρυθμόν. Η αυτογνωσία είναι προϋπόθεση για τη λάξευση τού λίθου εντός μας. Χτίζουμε τον πολυδιαστασιακό Ναό της Σοφίας εργαζόμενοι καθημερινά τίμια, σεμνά και ταπεινά.

Είμαστε όλοι φτωχοί πρόσφυγες, επαίτες στα μάτια τού Μεγάλου Αρχιτέκτονα τού Σύμπαντος. Η επιμονή και η υπομονή όμως μάς εξυψώνει, η πειθαρχία μάς καταξιώνει.

Ουδέν όριον τίθεται εις την αναζήτησιν τής α-Ληθείας, που είναι το αντίθετο τής Λήθης.

Παλεύοντας με τις καθημερινές αντιξοότητες εις την αμύητον κοινωνίαν παραμένουμε προσηλωμένοι εις το Φώς, Εκείνο που δεν μπορούν να αντικρίσουν οι ανθρώπινοι οφθαλμοί.

Ακόμα κι όταν βαδίσουμε πλησίστιοι προς την Αιωνίαν Ανατολήν, στο χρυσό βουνό με τα αστέρια, ακόμη και τότε η ίδια δίψα για το Φάος το αληθινόν μάς συνέχει, Αδελφοί μου.

Καλή Φώτιση!!!

Αμήν, αμήν, αμήν.

Γέγονε γέγονε γέγονε!!!

Περί-Υστάτη ποιητική συλλογή

Ευαγγελισμός: να γίνουμε η αφορμή να εμπιστευτεί πάλι έστω και ένας το ανθρώπινο είδος... ο Ευαγγελισμός πάντα Άνοιξη σημαίνει.

Ας γίνουμε το παράδειγμα

Κι η αφορμή

Τουλάχιστον ένας

Να εμπιστευτεί ξανά

Το ανθρώπινο είδος.

Αγάπη Σοφία Δικαιοσύνη.

Περιούσια

Περί-Υστάτη

Μήσις.

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας, ευγνώμων για το δώρο τής ζωής και της υγείας

<https://konstantinibouras.gr>

Τέλος και τω Θεώ δόξα

Περιεχόμενα

Σκυταλοδρομία φωνών

Αιθέρες

Μεθόραμα Παν-όραμα

Αρτεμισία Ταύγέτου

Ευφροσύνη καλόγνωμη

Desert deserto desertados

Αίθουσες αναμονής

Ελευθερία

Υπερτάτη αντί-οίησις

Τύχη και Αδράστεια

Υστερόγραφον αείγραφον...

Αντιπροσωπευτικό ποίημά μου (στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα) / Απόσταγμα ζωής...

Τα ελάχιστα

Λουλούδια ευωδιαστά για την καλοτάξιδη ψυχή του Κώστα Θ. Ριζάκη

Εξεθισμένος

Ολιστικό ποίημα

Επτάσπαθη Μήτηρ Θεού

Αποφθέγματα

Κόλασις

Ευλαβικά

Ο βαθμός τού μαθητή

Περί-Υστάτη ποιητική συλλογή

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

Ο Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας γεννήθηκε το 1962 στην Καλαμάτα κι από το 1977 ζει στην Αθήνα. Συγγραφέας 52 εκδοθέντων βιβλίων, κριτικός θεάτρου και βιβλιοκριτικός. Αριστούχος διδάκτωρ τού Τμήματος Μετάφρασης και Διερμηνείας τού Ιονίου Πανεπιστημίου (2019). Είναι διπλωματούχος μηχανολόγος μηχανικός τού Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (1985), αριστούχος τού Τμήματος Θεατρικών Σπουδών τού Πανεπιστημίου Αθηνών (1994) και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος θεατρολογίας τού γαλλικού Πανεπιστημίου Paris III - La nouvelle Sorbonne (D.E.A. Etudes Théâtrales). Δίδαξε το 2020 και το 2021 θεατρική κριτική στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Διδάσκει στο Ινστιτούτο Επιμόρφωσης τής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης. Εμπνεύστηκε. Καθιέρωσε το ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ που συνεχίζει αδιάλειπτα τις εργασίες του από το 2022. Αρθρογραφεί σε εφημερίδες και σε πάμπολλα λογοτεχνικά περιοδικά. Θεατρικά του έργα με αρχαιοελληνικά θέματα και για την Κρίση έχουν παρασταθεί σε θέατρα τής Ελλάδας.

E-mail: konstantinosbouras@gmail.com

Web-site: <https://konstantinosbouras.gr>

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας / Dr Konstantinos Bouras

Σκυταλοδρομία φωνών

(ΣΥΜΠΙυστάτη ποιητική συλλογή)

Επίλογος:

Απόσταγμα. Γλυκόπικρος απολογισμός. Ισολογισμός όμως όχι.

Ποτέ δεν ζυγοσταθμίζεις την ψυχή που έδωσες στην Ποίηση.

Υψηλόν φρόνημα.

Βεβαίως. Πώς αλλιώς;

Τα χθαμαλά είναι για την πεζή καθημερινότητα.

Όταν γύρισα από το χειρουργείο νόμιζα ότι όλη η γη είναι γεμάτη χωματερές,
ότι στα πελάγη επιπλέουν νησίδες από πλαστικά...

Θέμα εστίασεως. Τώρα κοιτάζω προς τα Επάνω, προς τα μέσα δηλαδή...

Δεν σας αποχαιρετώ, παρά μόνον προσωρινώς. Μέχρι το επόμενο διάλειμμα
Φωτός.

Κ. Μπ.